

Manar ells i pagar els altres

Hi ha ciutadans que no saben o no volen entendre que al món qui té un dret també té un deure; ans al contrari, es creuen prou omnipotents per a criticar a dret i a tort la conducta i els actes del pròxim, sense reparar en els danys morals i materials que poden ocasionar-li, mentre consideren que la seva persona o el seu honor, a voltes ben migrat, és inviolable.

Així veiem, per exemple, homes que no reparen en causar tota classe de desperfectes al conreu, als arbres o a la propietat del seu veí, i en canvi les agafen a sang i a foc contra els que a voltes involuntàriament s'atreveixen a ficar un peu a les seves finques i conreus.

Però en el que aquesta gent ensenyen més fins al punt on arriba el seu esperit rancunios i arrivista, és en els afers públics de cada poble.

En l'actualitat en tenim proves evidents a La Roca.

Molts dels que continuament bescanten i apostrofen a l'Ajuntament de mal pagador i d'administrador deficient; que en les jornades electorals porten, com vulgarment diem, un home al cos; que critiquen i avaloten als d'opinió oposada i que voldrien que només impèrés la seva sobirana i rigurosa voluntat, es dona ara el cas curiós que no han pagat el consum, alguns d'ells ja de diversos anys a aquesta part.

El cas es curiós. Es creuen amb dret d'entorpir, criticar i desmoralitzar l'administració municipal, però no recorden o no volen recordar l'obligació llur d'aportar el seu gra de sorra a una obra que no és de l'un ni de l'altre, sinó de tots i per a tots.

Sembla que aquest Ajuntament s'ha proposat portar a terme amb la màxima eficàcia, una total neteja de talonaris; creiem que es mostrarà benèvol i just amb els que, per causes involuntàries o per manca d'elements no estan al corrent del pagament i al revés amb els que, per partidismes, per caprici, per venja o per pura fanfarronada, han deixat de satisfer llur obligació. Amb aquests creiem que seria lògic obrar amb ells de la mateixa forma que obrarien ells amb els altres.

WESS BUSKU

Hotel Restaurant Marina

Plaça Palau, 10 BARCELONA Telèfon 14721

Director propietari: **JOAN MASÓ**

75 habitacions amb aigua corrent, freda i calenta : Calefacció central : Salons especials per a banquets : Servei a la carta a preus mòdics

CARDEDEU

L'Aplec de la Sardana

Enguany, per tal d'organitzar el II Aplec de la Sardana, amb la col·laboració de totes les societats cardedeuenques, l'Atracció de Forasters fou la iniciadora. A ita l'fi, l'Ajuntament, en una de les darreres sessions aprovà la proposta de subvencionar amb 200 pessetes aquesta societat per al II Aplec.

Després d'això foren cridades primerament la societat «La Joventut» del Casino de Cardedeu, la qual des de bell antuvi s'avingué a les proposicions exposades per dita societat organitzadora, mentre la societat Els Tres Pins no acceptava les condicions exposades, per creure que tenia d'ésser ella — segons diuen amb un Foment de 120 socis — l'organitzadora d'aquest Aplec.

L'Atracció de Forasters, en vista d'això desisteix del seu propòsit i retorna la paraula a La Joventut del Casino donant-li les gràcies pel bon acolliment que havia tingut la seva proposta.

I ara Els Tres Pins sols, o ajudats pel Casal, s'encarreguen d'aquesta festa sardanista, que ells deuran tenir la barra de dir-ne II Aplec de la Sardana quan haurien de dir-ne I Aplec Sardanista d'Els Tres Pins.

L'Ajuntament, que votà la subvenció de 200 pessetes, destinades a l'Atracció de Forasters pel II Aplec de la Sardana, ara deurà destinar-les per aquest Aplec d'Els Tres Pins.

El resultat de tot això, serà una lligamenega portada a cap per ells mateixos, per tornar de nou a fer un obsequi exclusivament als seus fanàtics, pagant el poble.

Després, els seus líders seguiran dient que de tot el que passa els del Casino en tenen la culpa, i els seus fanàtics, i alguns que estan indecisos, s'ho creuen perquè no saben el fonament de les coses.

De més, ells al·leguen que són els únics que fan sardanes i que tenen un Foment de 120 socis. Que tinguin 120 que paguin una pesseta mensual per a ballar sardanes unes quantes vegades a l'any, ens ho creiem; però que facin tantes sardanes com diuen, no. Però, és clar, aviat està entès de la manera que els hi fan creure. Vé, per exemple, la nit del primer dia de la Germanat, un fracàs, i resulta que tenim un èxit. En aquesta nit, nosaltres teníem dues orquestrines, que executaven ball continuu. Ells, en vista d'això, per poder-ho contrarrestar i buscar la manera d'aque ells creien que nosaltres tindríem contentar els seus, anuncien aquella mateixa nit que l'endemà tindran dues cobles. I, efectivament, el migdia del segon dia enfarteguen de sardanes

aquells 120 socis que paguen una pesseta cada mes, fent-los anar a dinar a dos quarts de tres i deixant-los satisfets per poder dir, quan sigui l'hora, que a Els Tres Pins es fan moltes sardanes.

L'hora ha arribat ara. Els líders només han fet que tocar el manubri i tota aquella colla que els volta i els acompanya per tot, s'han posat a cantar. S'han posat a cantar, però, aquella fatídica cançó que portaven estudiada.

De totes maneres, que organitzin el I Aplec Sardanista d'Els Tres Pins. De l'èxit ja en parlarem un altre dia.

EGGAR

Fet històric

Era un dia fret d'hivern. A la sala de sessions de l'Ajuntament de La Roca hi havia regular animació. Abusant de la bondat de les autoritats que s'hi trobaven, un subjecte que encara que jo ho dubto, hi ha qui diu que és paleta, resseguia i tafanejava els armaris del voltant, mentre a les meves orelles arribava la xiu-xiu dels seus llavis, que blasmaven contra la conducta del senyor mestre, clamant perquè deixés ben aviat La Roca i alabants se de que el seu noi ja no anava pas a l'Escola, puix que no pagava el treball de perdre el temps miserablement.

Més tard, mirant per les parets, es parà davant d'un quadre, on era exposat el plànol de l'Escola de nois de Vilanova; es va treure un metre de la butxaca que aparatósament feu passejar per damunt d'aquelles ratlles, com un set-ciències, mentre de la seva boca sortia també només la baba de l'odi i del despit.

Aquell home, allà dintre, més que provocar el que feia era llàstima.

Han passat d'això molts dies. Els deixebles d'aquell mestre, tan cínicament i vilment apostrofat, han celebrat uns exàmens que han assolit un èxit fantàstic i han merescut l'aplaudiment de tots els homes posseïdors de títols acadèmics i de tots els ciutadans dignes.

Jo vaig assistir-hi. Quan m'hi dirigia, vaig trobar pel carrer, cap baix i moix, el provocador paleta. Dintre l'escola, però, mentre els juvenívols alumnes recollien el fruit de la seva humilitat i aplicació, en lloc no vaig veure transpuntar, ni tan sols albirar aquell pobret noi que el seu pare se les donava de tant savi.

Llavors em vingué al pensament aquell adagi català, que diu que dels pecats dels pares els fills en van gereruts.

Calculeu la responsabilitat que ha de tenir un pare, que per odi o per rancor, privi el seu fill d'ésser, el dia de demà, un home digne i de profit...

NYAC

Ciudadà: Ja t'has subscrit al nostre setmanari?